

ΛΟΓΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

Α.

Μὰ πόσο, πόσο σ' ἀγαπῶ! Μὰ ὅ,τι κι' ἂν ἀρχίσω,
 μοῦ ἀπομένει 'ς τὰ μισὰ ἂν δὲν σὲ ἀπαντήσω.
 Καὶ ὅ,τι κάνω, 'ς τὴν ἀρχὴ θαρρῶ πῶς εἶν' ἀκόμα,
 ἅμα σ' ἰδῶ καὶ μοῦ λαλεῖ τ' ἀγαπημένο στόμα.
 Τότε μ' ἀρχίζει κ' ἡ ζωὴ! Ἄχ ναί, ἐσὺ 'σαι ἐκείνη,
 ποῦ τὴ ζωὴ χίλιαις φοραῖς 'ς τὸν κόσμον αὐτὸν μὲ δίνεις.
 Τὰ χίλια μύρια, οἱ πολλοὶ τῆς ἱστορίας χρόνοι,
 γιὰ μὲ, ἀφοῦ σ' ἀγάπησα, στιγμὴ περνοῦν μιὰ μόνη!
 Γιατί, σὰν νᾶζῃσα πολὺ, μυριογεννοῦμαι, πάλι,
 ψυχὴ μου, 'ς τὴν ἀγκάλῃ σου σὰ γύρω τὸ κεφάλι.

Β.

Ξανθὴ μου, λάλει... Τί χαρὰ! θαρρῶ πρωτογεννιούμαι,
 σὰν τὸν πρωτόπλαστο γυρνῶ τὸ 'μάτι καὶ φοβοῦμαι,
 καὶ κόσμον καὶ παράδεισον ὅλα 'μπροστά μου ἔχω,
 καὶ τρέχω ἅμα στέκουμαι καὶ στέκουμ' ὅταν τρέχω,
 γιατί δὲν ἄκουσα λαλιὰ ἀνθρωπινὴ ἀκόμα,
 θαρρῶ ὅλα θὰ μοῦ φύγουνε, καὶ οὐρανὸς καὶ χῶμα,
 κ' ἐξαφνα ἐκεῖ ἀκούγεται ἀγγελικὸ τραγουδί,
 κι' ὅλα τὰ λέει καὶ πῶς λὲν τὸ πρὸ μικρὸ λουλουδί.
 Αὐτὸ ποῦ μ' ἔλειπε, αὐτὸ—λαλιὰ ποῦ νὰ μὲ πείσῃ
 νὰ μὴ φοβοῦμαι—ἦρ' αὐτὸ, καὶ ἀγαπῶ τὴ Φύσι.
 Ἔτσι θαρρῶ τὸν κόσμον μου κρατῶ μὲ τὴ λαλιὰ σου...
 Ξανθὴ μου, λάλει κ' ἔπεσα νεκρὸς 'ς τὴν ἀγκυαλιὰ σου.

Ἐν Ἀθήναις.

ΙΩ. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ.

ΜΥΘΟΣ

Βάτραχος θέλων νὰ ἐξομοιωθῇ πρὸς Βοῦν.

Βλέπει ὁ βάτραχος ἐν βόδι καὶ θαυμάζει τὴ θωριά του,
 τὸ χονδρὸ ἐκεῖνο σῶμα, τ' ὡμορφὸ ἀνάστημά του.
 Αὐτὸς, ποῦ 'ς τὸν ὄγκον ὅλος ἴσος μ' ἐν αὐγὸ δὲν ἦτο,
 ἀπὸ ζήλειας κὴ ἀπὸ φθόνου ταραχὴ πολὺ ἐνοχλεῖτο.
 κ' ἐξηπλώθη μάκρου—πλάτου, θάνει ὅλη τὴ δυνάμει του
 καὶ ἐφούσκωνε ὥς νὰ κάμῃ σὰν τὸ βόδι τὸ κορμί του.
 Κύτταξε, ἔλεγε, ἀδελφέ μου, καλὰ παρατήρησέ με
 νὰ φουσκώσω λίγο ἀκόμα; Λεῖπὸν φθάνει; καλὰ 'δέ με.
 — Ποῦ νὰ φθάσῃς! — Γιὰ ἰδὲ τώρα — Λείπεται πολὺ ἀκόμα
 — Τώρα ἰδὲ, ἀρκεῖ πιστεύω — Σὺ νὰ φθάσῃς τέτοιον σῶμα!
 οὔτε κἂν δὲν πλησιάζεις! Τὴ δουλειὰ του νὰ τραβᾷ
 τ' ἄθλιο ζῶον ἐξηκολούθει καὶ φουσκώνει ὅσο ποῦ σκάει.

Κύττα τὴν καταστασὶ σου
 καὶ 'ς αὐτὴν περιορίσου.

Τὰ μεγάλα ὅποιος γυρεύει
 δυστυχήματα ψαρεύει.